

บทที่ 8

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาคັชนิปริงเจต “นะ” ในบทสนทนาแบบกันเองภาษาไทย กรุงเทพฯ โดยศึกษาถึง การปรากฏ ความหมาย หน้าที่ และรูปของคັชนิปริงเจต “นะ” แต่ละคັชนิปริงเจต รวมทั้งการปรากฏร่วมระหว่างคັชนิปริงเจต “นะ” กับคັชนิปริงเจตอื่น ๆ โดยใช้รูปทฤษฎีปริงเจตของ Schiffrin (1987) เป็นกรอบทฤษฎี สำหรับงานวิจัยนี้

ในการทำงานวิจัย ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากการสนทนาที่เกิดขึ้นจริง และเป็นการสนทนาแบบกันเองระหว่างผู้ร่วมสนทนาที่ใช้ภาษาไทยกรุงเทพฯ ในการสื่อสาร โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างทางด้านอายุ เพศ อาชีพ ระดับการศึกษา และสถานภาพทางสังคมของผู้ร่วมสนทนา ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้การบันทึกเทปการสนทนา รวมเป็นเวลา 60 นาที ประกอบด้วย บทสนทนาจากสถานการณ์สื่อสารที่แตกต่างกันรวมทั้งสิ้น 8 บทสนทนา ตามที่ปรากฏในภาคผนวก ต่อจากนั้นก็ทำการถ่ายถอดข้อมูลการสนทนาที่ได้โดยถ่ายถอดเป็นบทสนทนาตัวอักษรไทย ยกเว้น คັชนิปริงเจต “นะ” ที่จะถ่ายถอดลักษณะทางสัทศาสตร์โดยใช้ชุดสัทอักษรตาม ซีระพันธ์ เหลืองทองคำ (2526) และใช้ชุดเครื่องหมายต่าง ๆ ตามที่ Schiffrin (1987) ได้เสนอไว้ เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ เริ่มจากการวิเคราะห์ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร เพื่อทำความเข้าใจกับลักษณะทางกายภาพของบทสนทนาแต่ละบท และใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบกับการวิเคราะห์ และการตีความปริงเจต ต่อจากนั้นก็วิเคราะห์คັชนิปริงเจต “นะ” ที่ปรากฏในข้อมูลการสนทนาที่รวบรวมมา โดยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์ 3 เกณฑ์ ด้วยกัน โดยเรียงตามลำดับ คือ เกณฑ์ทางเสียง เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ และเกณฑ์ทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ ซึ่งทำให้ได้รูปภาษาที่เป็นคັชนิปริงเจต “นะ” ทั้งสิ้น จำนวน 27 รูป ได้แก่

naʔ ²¹	naʔ ⁴¹	naʔ ⁴⁵	noʔ ⁴⁵	noʔ ⁴⁵	noʔ ⁴⁵	na ³⁸
na ²¹	na ⁴¹	na ⁴⁵	no ⁴⁵	no ⁴⁵	no ⁴⁵	na. ³⁸
ʔa ²¹	na. ⁴¹	na. ⁴⁵		no: ⁴⁵	no: ⁴⁵	
aʔ ²¹	na.: ⁴¹	na.: ⁴⁵				
a ²¹	ʔa ⁴¹					
	aʔ ⁴¹					
	a ⁴¹					
	a ⁴¹					

แล้วนำรูปภาษาทั้ง 27 รูปมาวิเคราะห์ลักษณะทางเสียง ความหมายของรูปแปรแต่ละรูปที่ได้จากลักษณะทางเสียง ตลอดจนการแสดงหน้าที่ในบริบทของรูปภาษาเหล่านี้ พบว่า รูปภาษา ทั้ง 27 รูปนี้เป็นรูปแปรทางเสียงของดัชนีปริงเฉท “นะ” ที่แตกต่างกันเพียง 3 ดัชนีเท่านั้น คือ ดัชนีปริงเฉท นะ₍₁₎ นะ₍₂₎ และ นะ โดยแต่ละดัชนีก็จะมีรูปแปร ตำแหน่งการปรากฏ และการแสดงหน้าที่หลักและหน้าที่รองในบริบทที่แตกต่างกันไป

เมื่อวิเคราะห์ถึงความแตกต่างของดัชนีปริงเฉท “นะ” แต่ละดัชนีแล้ว ผู้วิจัยได้นำผลที่ได้จากการวิเคราะห์มาประกอบการศึกษาการปรากฏร่วมระหว่างดัชนีปริงเฉท “นะ” กับดัชนีปริงเฉทอื่น พบว่า ดัชนีปริงเฉท “นะ” ทั้งสามดัชนีสามารถปรากฏร่วมในตำแหน่งหน้าดัชนีปริงเฉทอื่นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งดัชนีปริงเฉทที่มีหน้าที่หลักในการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา ได้แก่ ดัชนีปริงเฉท กะ กะ คว้า ฮะ ฮะ และ ยะ และยังสามารถปรากฏร่วมในตำแหน่งหลังดัชนีปริงเฉทอื่น ๆ ได้อีกด้วย ยกเว้น ดัชนีปริงเฉท นะ₍₁₎ เท่านั้น ทั้งนี้เพราะการแสดงหน้าที่หลักของดัชนีปริงเฉท นะ₍₁₎ นั่นเอง ทั้งนี้สามารถสรุปการแสดงหน้าที่หลัก หน้าที่รอง, รูปแปร ตำแหน่งการปรากฏ และการปรากฏร่วมกับดัชนีปริงเฉทอื่นของดัชนีปริงเฉท “นะ” แต่ละดัชนี เป็นตารางแสดงได้ดังตารางที่ 6 ต่อไปนี้

ตารางที่ 6 สรุปการแสดงผลหน้าที่หลัก หน้าที่รอง รูปแบบ คำแห่งการปรากฏ และการปรากฏร่วมกับคำที่มีประเถทอื่นของคำที่มีประเถท “นะ” แต่ละคำนี้

	หน้าที่หลัก	หน้าที่รอง		รูปแปร	คำแห่งการปรากฏ	การปรากฏร่วมกับคำที่มีประเถทอื่น	
		รวม	ที่เป็นสัทลักษณ์เฉพาะทางเสียง			ในตำแหน่งหน้า	ในตำแหน่งหลัง
นะ ⁽¹⁾	แสดงแก่ความ ในระนาบ โครงสร้าง เนื้อหา	แสดงสถานภาพ ข้อมูลที่กำลังใช้ (active) หรือ ข้อมูลที่รู้แล้ว (semiactive) ในระนาบ สถานะของเนื้อหา	แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างผู้ร่วมสนทนา ในระนาบกรอบ ผู้ร่วมสนทนา	na ²¹ na ⁴¹ na ²¹ na ⁴¹ ŋa ²¹ na ⁴¹ a ²¹ na ⁴¹ a ²¹ ŋa ⁴¹	ตามหลังหน่วยย่อยในหลัก ส่วนที่เป็นแก่นความ	นะ ⁽¹⁾ นะ	
	แสดงสถานภาพ ข้อมูลที่รู้แล้ว (semiactive) ในระนาบสถานะ ของเนื้อหา		- ความใกล้ชิดสนิทสนม - ความอาวุโส - ความสุภาพของผู้พูด	a ²¹ ŋa ⁴¹ a ⁴¹ a ⁴¹ a ⁴¹ a ⁴¹	ตามหลังหน่วยย่อยในหลัก ส่วนที่เป็นเนื้อหาที่มีสถานภาพ ข้อมูลที่รู้แล้ว (semiactive)	นะ ⁽²⁾ ค่ะ นะ ⁽²⁾ ครับ นะ ⁽²⁾ ช๊ะ	เออะนะ* ⁽²⁾
นะ	แสดงเนื้อหา ในระนาบ โครงสร้าง เนื้อหา	แสดงวัจนกรรมขอ ความสนใจจากผู้ฟัง ในระนาบโครงสร้าง วัจนกรรม		na ⁴⁵ na ⁴⁵	- ต้นหลัก/ก้านหน่วยย่อยในหลัก - ปลายหลัก/หลังหน่วยย่อยในหลัก - กลางหลัก/กลางหน่วยย่อยในหลัก - เป็นหลักที่เป็นหน่วยย่อยในหลัก	นะคะ นะครับ นะชะ นะชะ	หรงกะนะ ก๊ะนะ นี่นะ

* เออะนะ⁽²⁾ เป็นการปรากฏร่วมที่ไม่ได้ปรากฏในข้อมูลการสนทนา

โดยสรุปการศึกษาดัชนีปริงเฉท “นะ” ในบทสนทนาแบบกันเองของผู้พูดภาษาไทย กรุงเทพฯ พบดัชนีปริงเฉทที่เรียกโดยรวมว่าดัชนีปริงเฉท “นะ” นั้น เป็นดัชนีปริงเฉท 3 ดัชนี เท่านั้น คือ ดัชนีปริงเฉท นะ₍₁₎ นะ₍₂₎ และ นะ โดยแต่ละดัชนีจะแสดงหน้าที่หลักและหน้าที่รองใน ปริงเฉท ตลอดจน รูปแปร และตำแหน่งการปรากฏที่แตกต่างกันไป นอกจากนี้ดัชนีปริงเฉททั้ง สามยังสามารถปรากฏร่วมในตำแหน่งหน้าและหลังดัชนีปริงเฉทอื่น ได้ ยกเว้นดัชนีปริงเฉท นะ₍₁₎ เท่านั้นที่ไม่พบว่ามีการปรากฏร่วมในตำแหน่งหลังดัชนีปริงเฉทอื่น

อภิปรายผล

ในการศึกษาเรื่องดัชนีปริงเฉท “นะ” ในบทสนทนาแบบกันเองภาษาไทยกรุงเทพฯ ผู้วิจัยมีสมมติฐานในการวิจัย 2 ประการด้วยกัน คือ (1) ดัชนีปริงเฉท “นะ” เป็นดัชนีปริงเฉท 2 ดัชนี ได้แก่ ดัชนีแสดงโครงสร้างเนื้อความ (ideational structure) และดัชนีแสดงโครงสร้างผลัด (exchange structure) และ (2) “นะ” แต่ละดัชนีมีรูปหลายรูป ซึ่งมีความแตกต่างกัน จากผลการ วิเคราะห์ พบว่า ไม่ตรงกับสมมติฐาน (1) เนื่องจากพบดัชนีปริงเฉท “นะ” 3 ดัชนีด้วยกัน คือ นะ₍₁₎ นะ₍₂₎ และ นะ โดยแสดงหน้าที่หลักแตกต่างกันใน 2 ระนาบ ดังนี้ นะ₍₁₎ และ นะ จะ แสดงหน้าที่หลักในระนาบโครงสร้างเนื้อความ โดยมีหน้าที่ในการแสดงแก่นความ และ แสดงเนื้อ ความ ตามลำดับ ในขณะที่ นะ₍₂₎ มีหน้าที่ในการแสดงสถานภาพข้อมูลที่อยู่แล้ว (semiactive) ซึ่ง เป็นการแสดงหน้าที่ในระนาบสถานะของเนื้อหา และเมื่อวิเคราะห์รูปแปรของดัชนีปริงเฉท “นะ” แต่ละดัชนี พบว่า แต่ละดัชนีนั้น มีรูปแปรที่หลากหลายมากกว่าที่เคยมีผู้ศึกษาไว้ ซึ่งจะมีความ คล้ายคลึง และแตกต่างกันตรงตามสมมติฐาน (2) กล่าวคือ ดัชนีปริงเฉท นะ₍₁₎ และ นะ₍₂₎ จะมี รูปแปรทางเสียงที่คล้ายคลึงกัน คือเป็นกลุ่มรูปแปรที่มีทำนองเสียงตก ในขณะที่เดียวกันก็จะมีรูปที่ แตกต่างกับรูปแปรทางเสียงของดัชนีปริงเฉท นะ ที่เป็นกลุ่มรูปแปรที่มีทำนองเสียงขึ้น

แต่อย่างไรก็ดี เมื่อศึกษาลักษณะทางเสียงของรูปแปรของแต่ละดัชนีแล้ว พบว่ารูปแปร ทั้ง 27 รูปนี้ มีลักษณะทางเสียง 3 ลักษณะ คือ ทำนองเสียงสูงต่ำ ความสั้นยาวของพยางค์ และการ ปิดเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ซึ่งส่วนแสดงให้เห็นถึงความหมายเชิงเจตคติ อารมณ์ รวมทั้ง ความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดทั้งสิ้น และในขณะที่เดียวกันก็เป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ ระหว่างผู้ร่วมสนทนา ซึ่งเป็นการแสดงหน้าที่ในระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนา (participation frame work) ใน 3 ด้านใหญ่ ๆ คือ ความใกล้ชิดสนิทสนม ความอาวุโส และความสุภาพของผู้พูด โดยมี รูปแปร na:⁴¹ และ na:⁴⁵ แสดงความใกล้ชิดสนิทสนม และความสุภาพของผู้พูดในระดับที่มากที่สุด

๒

หน้าขาด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงสร้างผลัด¹ (2) องค์ประกอบที่แสดงหน้าที่รองที่เป็นผลจากลักษณะทางเสียง ซึ่งทำให้เกิดรูปแปรต่าง ๆ ได้แก่ ระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนา

นอกจากนี้ยังพบอีกว่า คำนีปริงเฉท “นะ” ไม่เพียงแต่จะปรากฏในตำแหน่งท้ายประโยคดังที่เคยมีผู้ศึกษาไว้ ในระดับวากยสัมพันธ์เท่านั้น แต่ยังสามารถปรากฏในตำแหน่งต่าง ๆ ของผลัดในการพูดได้ด้วย กล่าวคือ คำนีปริงเฉท นะ₍₁₎ จะปรากฏในตำแหน่งหลังหน่วยย่อยในผลัดส่วนที่เป็นแก่นความ และคำนีปริงเฉท นะ₍₂₎ จะปรากฏในตำแหน่งหลังหน่วยย่อยในผลัดส่วนที่เป็นเนื้อหาที่มีสถานภาพข้อมูลที่คาดว่าผู้ฟังรู้แล้ว (semiaactive) ส่วนคำนีปริงเฉท นะ นั้น จะสามารถปรากฏได้ทุกตำแหน่งของผลัดและหน่วยย่อยในผลัด ได้แก่ (1) ตำแหน่งต้นผลัดหรือหน้าหน่วยย่อยในผลัด (2) ตำแหน่งปลายผลัด หรือหลังหน่วยย่อยในผลัด (3) ตำแหน่งกลางผลัดหรือกลางหน่วยย่อยในผลัด และ (4) ปรากฏโดยลำพังเป็นผลัดหรือเป็นหน่วยย่อยในผลัด จากตำแหน่งการปรากฏของคำนีปริงเฉท ทั้ง 3 คำนีนี้ จึงเป็นสิ่งยืนยันได้ถึงการแสดงหน้าที่หลักของคำนีปริงเฉท “นะ” แต่ละคำนี

สำหรับการปรากฏร่วมระหว่างคำนีปริงเฉท “นะ” กับคำนีปริงเฉทอื่นนั้น ผู้วิจัยพบว่า คำนีปริงเฉท “นะ” สามารถปรากฏร่วมกันเองได้ คือ นะ₍₁₎ นะ และก็ยังสามารถปรากฏร่วมได้ทั้งในตำแหน่งหน้าและหลังคำนีปริงเฉทอื่น จากการศึกษาข้อมูลการสนทนา พบการปรากฏร่วมมี 10 รูปปรากฏคือ นะ₍₂₎คะ นะ₍₂₎ครับ นะ₍₂₎ฮะ นะคะ นะครับ นะฮะ นะยะ หรอกนะ ฮินะ และ นินะ ซึ่งสรุปได้ว่าการปรากฏร่วมระหว่างคำนีปริงเฉท “นะ” กับคำนีปริงเฉทอื่นนั้น คำนีปริงเฉท “นะ” สามารถจะปรากฏร่วมกับคำนีปริงเฉทอื่นได้ แต่ คำนีปริงเฉท “นะ” และคำนีปริงเฉทที่ปรากฏร่วม จะต้องไม่แสดงหน้าที่ ในปริงเฉทที่ขัดแย้งกัน นั่นคือ คำนีปริงเฉทที่จะปรากฏร่วมกันได้นั้น จะต้องมีความสอดคล้อง หรือมีความคล้ายคลึงกันในการแสดงหน้าที่ ในปริงเฉท ซึ่งจากข้อมูลการสนทนาพบว่าเมื่อ “นะ” ปรากฏร่วมกับคำนีปริงเฉทอื่นแล้ว จะไม่ก่อให้เกิดการสื่อความหมายใหม่โดยต่างก็ยังคงแสดงหน้าที่ หรือแสดงความสัมพันธ์ ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ในปริงเฉทของตนไม่เปลี่ยนแปลง และก็มีได้ส่งผลกระทบซึ่งกันและกันแต่อย่างใด ในทางกลับกันก็อาจเป็นการเสริมการแสดงหน้าที่ซึ่งกันและกันอีกด้วย นอกจากนี้คำนีปริงเฉท

¹ แม้ว่าคำนีปริงเฉท “นะ” จะไม่ได้แสดงหน้าที่ใดอย่างเด่นชัดในระนาบโครงสร้างผลัด แต่ก็จัดได้ว่าระนาบโครงสร้างผลัดเป็นองค์ประกอบที่แสดงหน้าที่หลักและหน้าที่รองร่วม ซึ่งจะเห็นได้ชัดในวัชรพล (2539)

ที่ปรากฏรวมทั้งสอง ต่างก็มีความสำคัญต่อด้อยคำที่ปรากฏร่วมเท่าเทียมกัน กล่าวคือ คัชณีปริงเฉท ทั้งสองจะช่วยให้การแสดงความหมายของด้อยคำที่ปรากฏร่วมมีความชัดเจนขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะคัชณีปริงเฉท “นะ” ในบทสนทนาแบบกันเองของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ เท่านั้น จึงน่าจะมีการศึกษาคัชณีปริงเฉท “นะ” ในบทสนทนาแบบกันเองของผู้พูดภาษาไทยถิ่นอื่น ๆ โดยใช้กรอบทฤษฎีของงานวิจัยฉบับนี้ เพื่อเปรียบเทียบว่าคัชณีปริงเฉท “นะ” ในภาษาไทยถิ่นอื่น จะมีรูปแบบ ตำแหน่งการปรากฏ และการแสดงหน้าที่ในปริงเฉทที่คล้ายคลึง หรือแตกต่าง จากผลที่ได้เสนอในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มากน้อยเพียงใด

2. เมื่อศึกษาข้อมูลการสนทนา และสอบถามผู้ใช้ภาษาไทยกรุงเทพฯ ในการสื่อสาร พบว่าในการสนทนาหนึ่ง ผู้พูดแต่ละคน จะมีการใช้คัชณีปริงเฉท “นะ” ในปริมาณที่แตกต่างกัน และมีการเลือกใช้คัชณีปริงเฉท “นะ” ที่ไม่เท่าเทียมกัน จึงน่าจะมีการศึกษาคัชณีปริงเฉท “นะ” ในเชิงวงวนลีลา ของผู้พูดแต่ละคน เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณการใช้คัชณีปริงเฉท “นะ” ของผู้พูดแต่ละคน

3. น่าจะมีการศึกษาในเชิงกลศาสตร์เกี่ยวกับลักษณะทางเสียงของรูปแบบคัชณีปริงเฉท “นะ” ว่าทำนองสูงต่ำของเสียง ความสั้นยาวของพยางค์ และการปิดเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ เป็นไปในลักษณะใด และลักษณะเหล่านี้สื่อความหมาย หรือแสดงหน้าที่อย่างไร เพื่อจะได้นำมาเปรียบเทียบว่าเมื่อศึกษาลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ทางด้านกลศาสตร์แล้ว จะได้ผลที่คล้ายคลึงหรือแตกต่างจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้อย่างไร

4. น่าจะมีการศึกษาคัชณีปริงเฉท “นะ” ในเชิงภาษาศาสตร์สังคม เพื่อศึกษาว่าปัจจัยทางภาษาศาสตร์สังคม เช่น อายุ เพศ วัย ระดับการศึกษา รวมทั้งสถานภาพทางสังคมของผู้ร่วมสนทนา มีผลต่อการเลือกใช้คัชณีปริงเฉท “นะ” มากน้อย หรือ แตกต่างกันเพียงใด

5. ในงานวรรณกรรมบางงานนั้น ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนมักจะลงท้ายด้วย “แตนา” ซึ่งเทียบได้กับคัชณีปริงเฉท แทนนะ ในภาษาพูดปัจจุบัน จึงน่าจะมีการศึกษาคัชณีปริงเฉท “นะ” ในเชิงประวัติศาสตร์ ว่าคัชณีปริงเฉท “นะ” มีการปรากฏเมื่อใดในอดีต และสื่อความหมายใด คล้ายคลึง หรือแตกต่างจากงานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ซึ่งเป็นการใช้ “นะ” ในปัจจุบันหรือไม่ มากน้อยเพียงใด โดยอาจจะศึกษาจากวรรณคดี หรือวรรณกรรมต่าง ๆ ในอดีต

6. น่าจะมีการศึกษาเสียงสระของดัชนีปริจเฉท “นะ” ในเชิงการใช้ภาษาต่างสมัย (diachronic) ว่าเสียงสระของดัชนีปริจเฉท “นะ” ที่ผู้พูดในวัยต่าง ๆ เลือกใช้มีแนวโน้มไปในลักษณะใดได้บ้าง และเสียงสระแต่ละเสียงแสดงความหมายที่เหมือน หรือแตกต่างกันอย่างไร

7. ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการสนทนา จะเห็นได้ว่ามีบทสนทนาที่มีลักษณะพิเศษกว่าบทสนทนาโดยทั่วไป ที่เรียกว่า บทสนทนาประเภทโชว์ เช่น การสนทนาออกอากาศทางโทรทัศน์ หรือทางวิทยุ เนื่องจากเป็นการสนทนาที่มีผู้ฟังอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งไม่ได้มีส่วนร่วมในวงสนทนาด้วย แต่ผู้ร่วมวงสนทนาให้ความสำคัญเสมือนเป็นผู้ร่วมวงสนทนา ซึ่งทำให้พบการกล่าวด้วยคำซ้ำตลอดการสนทนา เพื่อให้ผู้ฟังกลุ่มดังกล่าวรับรู้และเข้าใจในสิ่งที่กำลังสนทนากัน จึงน่าจะมีการศึกษาถึงกลวิธีในการถ่ายทอดสารของผู้ร่วมวงสนทนาไปยังผู้ฟังซึ่งไม่ได้มีส่วนร่วมวงสนทนาว่า มีกลวิธีอย่างไรบ้าง และแตกต่างจากการสนทนาโดยทั่ว ๆ ไปอย่างไร รวมทั้งมีผลกระทบต่อการใช้รูปภาษามากน้อยเพียงใด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย